

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสมัยยังไม่มีเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทต่อการสื่อสาร การดำเนินชีวิตของคนในยุคนั้น ระบบข้อมูลสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ ยังไม่ประจักษ์แก่ความรู้และความเข้าใจของผู้คนในยุคนั้น ต่อมาเมื่อสังคมทางโลกได้วิวัฒนาการขึ้น จนสามารถนำสิ่งต่าง ๆ ทางเทคโนโลยีมาใช้ ทำให้มนุษย์คิดหากระบวนการที่จะสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว และการคิดจะสร้างเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อเป็นสื่อในการรับส่งข้อมูลข่าวสารให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคปัจจุบันนี้ เป็นเหตุทำให้คอมพิวเตอร์มีอำนาจกำหนดบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ ทำให้สังคมมีความเจริญก้าวหน้าและติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว นักประดิษฐ์ทั้งหลายจึงคิดค้นว่าคอมพิวเตอร์ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ คอมพิวเตอร์จึงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน คอมพิวเตอร์จึงเป็นสิ่งที่ทำรายได้ให้อย่างมากมายมหาศาล เมื่อวิวัฒนาการทางคอมพิวเตอร์ขยายกว้างขวางมากขึ้น จึงปรากฏมีผู้ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อผลประโยชน์ในทางมิชอบ เช่น การเอาข้อมูลของผู้อื่น ซึ่งการกระทำดังกล่าว ถือว่าเป็นการลักทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์ จึงได้ประกาศใช้กฎหมายควบคุมการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ แต่ก็ไม่อาจป้องกัน หรือยับยั้งการกระทำผิดในรูปแบบใหม่ทางคอมพิวเตอร์ได้อย่างทั่วถึง

ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลับมีแนวโน้มไปกว้าง และทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นจากคนบางกลุ่มหรือผู้ใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการกระทำความผิดแทนมนุษย์ จากปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหาปรากฏในลักษณะดังกล่าว คือ ปัญหาการลักทรัพย์ แต่เป็นการลักทรัพย์แบบใหม่ที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการนำข้อมูลข่าวสาร หรือที่เรียกว่าการลักทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งส่งผลให้ได้รับความเสียหายจำนวนไม่น้อย จะเห็นได้จากบุคคลบางกลุ่มออกมาเรียกร้องขอความเป็นธรรม เพื่อดำเนินการกับผู้กระทำความผิด ซึ่งคอมพิวเตอร์ในยุคไอที (Information Technology) นั้น มีข้อมูลต่าง ๆ ที่จัดได้ว่า เป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่ง ส่วนในทางกฎหมายนั้น ถือว่าเป็นทั้งทรัพย์ที่มีรูปร่าง และทรัพย์ไม่มีรูปร่าง (เพ็ญฟ้า เป็นศิริ, 2550) เช่น ข้อมูลไม่ได้อยู่ในแผ่นกระดาษ แต่มีการจัดเก็บไว้ในแฟ้มข้อมูลหน่วยความจำของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งกฎหมายไม่อาจขยายให้การคุ้มครองได้อย่างทั่วถึง ก่อให้เกิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในรูปแบบต่าง ๆ คือ การเจาะรหัสเอาข้อมูลคนอื่นด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยการโจรกรรมทางออนไลน์ ซึ่งเป็นการเข้าถึงทรัพย์ที่เป็นข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่น หรือเป็นข้อมูลที่มีเจ้าของครอบครองสิทธิ(อรพรรณ พนัสพัฒนา, 2544)

จากปรากฏการณ์ในการลักทรัพย์ที่เป็นข้อมูลทางคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันนี้ คอมพิวเตอร์มีบทบาทกำหนดทิศทางการพัฒนาความเป็นอยู่ของมนุษย์ โดยเฉพาะในการส่งข้อมูลข่าวสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ถ้าบุคคลผู้ใดผู้หนึ่ง ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามสิ่งที่กำหนดได้หรือมีวิธีการใดที่เข้าไปล่วงรู้ข้อมูล มีการแก้ไขทำลายข้อมูลในระบบเครื่องคอมพิวเตอร์ผู้อื่นโดยมิชอบ อันส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวม และขัดต่อความสงบสุขต่อหลักศีลธรรมอันดีงามของผู้คนทั้งหลาย จึงต้องประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ เพื่อป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดดังกล่าว แต่กฎหมายคอมพิวเตอร์ไม่สามารถควบคุมการกระทำความผิดได้ทั่วถึง การต้องใช้หลักศีลธรรมในข้อหานาทานมาควบคุมการกระทำความผิดนี้ ด้วย เพราะศีลทำให้มนุษย์ มีสัมมาอาชีวะ แม้จะเห็นสิ่งของของบุคคลอื่น ก็ไม่โลภถือเอาสิ่งของที่เจ้าของหวงแหนมาเป็นของเรา (ปฐมสมันตปาสาทิกา, 2550) การใช้หลักศีลธรรมจึงสามารถควบคุมการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ได้ เพราะจะทำให้มีจิตสำนึกที่ดีและมีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดของตน ถ้าไม่มีศีลธรรมข้อหานาทานแล้ว ก็จะกระทำความผิดในลักษณะต่าง ๆ ทางคอมพิวเตอร์ ดังนั้นการใช้กฎหมายคอมพิวเตอร์เพียงอย่างเดียวไม่อาจควบคุมการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ได้ แต่ถ้าใช้ศีลข้อหานาทานมาสร้างจิตสำนึกที่ดีให้ผู้กระทำความผิดคิดถึงผลแห่งการกระทำที่จะเกิดขึ้นแก่บุคคลอื่น และตนเอง ก็อาจควบคุมหรือยับยั้งการแสดงออกทั้งทางกายและจิต คือ ยับยั้งการกระทำทั้งภายในและภายนอก ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การกระทำผิดที่ปรากฏดังในปัจจุบัน เป็นความผิดที่รวดเร็ว และไม่สามารถป้องกันได้อย่างเต็มที่ ผู้ถูกละเมิดสิทธิอาจไม่รู้ตัวได้

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาเปรียบเทียบบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดในการลักทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์กับศีลข้อหานาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท เพื่อให้เห็นว่า การกระทำความผิดทั้งสองมีความแตกต่างกันอย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับทางคอมพิวเตอร์
- 2.2 เพื่อศึกษาการกระทำความผิดเกี่ยวกับศีลข้อหานาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท
- 2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ว่าด้วยการกระทำความผิดในการลักทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์กับศีลข้อหานาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

3.1 ละเมิด (tort) หมายถึง การจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อผู้อื่น โดยผิดกฎหมาย

3.2 ลิขสิทธิ์ (Copyright) หมายถึง สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะทำใด ๆ ตามกฎหมายเกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้น

3.3 ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual property) หมายถึง สิทธิอันเกี่ยวกับวรรณกรรม ศิลปกรรม และงานด้านวิทยาศาสตร์ การออกแบบทางด้านอุตสาหกรรม เครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ และชื่อการค้า

3.4 การกระทำความผิด หมายถึง การกระทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย และการกระทำผิดศีล

3.5 ภัย หมายถึง ความประทุษร้ายทางกาย หรือการกระทำทางกาย

3.6 จิต หมายถึง ลักษณะทั่วไปที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด ทางความคิด ความรู้สึก และแรงผลักดัน

3.7 ทรัพย์สิน หมายถึง วัตถุที่มีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง ซึ่งอาจมีราคาและอาจถือกรรมสิทธิ์ได้ เช่น บ้าน ที่ดิน ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร

3.8 ระบบคอมพิวเตอร์ (Computer System) หมายถึง อุปกรณ์ หรือชุดอุปกรณ์ ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์ หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ

3.9 โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Computer Program) หมายถึง คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด ที่นำไปใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อให้เครื่องคอมพิวเตอร์ทำงาน หรือเพื่อให้ได้รับผลอย่างหนึ่งอย่างใด ไม่ว่าจะเป็นภาษาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในลักษณะใด

3.10 ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หมายถึง ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด บรรดาที่รวมอยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ ในสภาพที่คอมพิวเตอร์ อาจประมวลผลได้ให้หมายความรวมถึงข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

3.11 ข้อมูลข่าวสาร (Information) หมายถึง สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราว ข้อเท็จจริง ข้อมูลใด ๆ โดยจัดไว้ในรูปแบบของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกภาพโดยคอมพิวเตอร์ หรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้สิ่งบันทึกไว้ปรากฏได้

3.12 ข้อมูลจราจรคอมพิวเตอร์ หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของการบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

3.13 ผู้ให้บริการ หมายถึง ผู้ให้บริการของผู้ให้บริการโดยต้องเสียค่าบริการ

3.14 ผู้ให้บริการ (Internet Service Provider: ISP) หมายถึง

- ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่นโดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามประโยชน์ของบุคคลอื่น

- ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

3.15 คีล หมายถึง เว้นชั่ว หรือเว้นจากการกระทำผิด ทางกาย ทางวาจา และใจ

3.16 ธรรม หมายถึง ประพฤติดี หรือทำตามคำแนะนำสั่งสอน

3.17 อทินนาทาน หมายถึง เจตนาไม่ขโมยของบุคคลผู้รู้ถือว่า เจ้าของเขาหวงแหน อันเป็นทางกาย หรือทางวาจา ให้เกิดความพยายาม ในการถือเอาสิ่งของนั้น

3.18 พุทธปรัชญาเถรวาท หมายถึง แนวคิด หรือทัศนะทางปรัชญาของพระพุทธศาสนา พุทธศาสนิกชนฝ่ายเถรวาท

4. วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าตลอดทั้งการวิเคราะห์ข้อมูล จากหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 เอกสารปฐมภูมิ (Primary source) หมายถึง พระไตรปิฎก

4.2 เอกสารทุติยภูมิ (Secondary source) หมายถึง พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ งานเขียนงานวิจัย หนังสือ เอกสารสิ่งพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ และเกี่ยวกับศีลข้ออทินนาทาน

4.3 นำข้อมูลจากเอกสารปฐมภูมิและทุติยภูมิมาเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง

4.4 สรุปและเสนอผลการวิจัย

5. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยเน้นการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ ศึกษาเฉพาะกรณีลักทรัพย์ ในมาตรา 7 ตามพระราชบัญญัติกฎหมายคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และการกระทำความผิดศีลข้ออทินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท

6. ทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติกฎหมายคอมพิวเตอร์และสื่อออนไลน์นั้น ผู้วิจัยตรวจสอบดูก็มีอยู่มาก แต่ในบททบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้ ผู้วิจัยจะได้นำมาลงในบางส่วนเท่านั้น

ในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 124 ตอนที่ 27 ก ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มี 2 หมวด คือ หมวด 1 ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ หมวด 2 ว่าด้วยพนักงานเจ้าหน้าที่ เนื่องจากสถานการณ์ในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์หากมีผู้กระทำความผิดด้วยประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใด ๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จหรือมีลักษณะอันลามก อนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน สมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ (พระราชบัญญัติ, 2550)

ในหนังสือกฎหมายและจริยธรรมสื่อสารมวลชนในพระราชบัญญัติว่า ด้วยการกระทำความผิดคอมพิวเตอร์เป็นกฎหมายใหม่ ซึ่งประชาชนทั้งหลายยังไม่ค่อยรู้จักกัน กฎหมายนี้เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ ซึ่งคนในสังคมเรียกร้องตรากฎหมายนี้ขึ้นเพื่อควบคุมการกระทำความผิด เพื่อส่งเสริมรองรับกิจการที่เกี่ยวกับอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะกฎหมายคอมพิวเตอร์ในหมวดที่ 1 เกี่ยวกับบทบัญญัติลงโทษการกระทำความผิด ส่วนบทบัญญัติที่ 2 เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอำนาจให้จัดการตามพระราชบัญญัตินี้ (สมคิด บางโม, 2551)

หนังสือหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์นั้น ถือได้ว่า เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ปี พ.ศ.2537 ได้กำหนดให้ความคุ้มครองงานสร้างสรรค์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ไว้ในประเภทงานวรรณกรรมตามมาตรา 4 แต่เนื่องด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มีลักษณะเป็นงานที่ไม่เหมือนกับงานวรรณกรรมทั่วไป นั่นคือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หมายถึง คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่นำไปใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อให้เครื่องคอมพิวเตอร์ทำงานหรือรับผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ได้แยกการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ไว้ต่างหาก จากการละเมิดงานทั่วไปไว้ในมาตรา 30 (ไชยยศ เหมะรัชตะ, 2548)

หนังสืออาญากรรมคอมพิวเตอร์และกฎหมายที่เกี่ยวข้องในมาตรา 7 ว่า ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน สี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับในมาตรา 7 นั้น เกณฑ์ประกอบในการตัดสินกระทำความผิด มี 3 ประการ คือ 1) ผู้ใดเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยมิชอบ 2) ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการเข้าถึงโดยเฉพาะ 3) มาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน สำหรับการกระทำความผิดตามมาตรา 7 นี้ เป็นการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีความลึกกว่า มีน้ำหนักมากกว่า และมีโทษหนักกว่า มาตรา 5 เพราะเป็นการเข้าถึงระบบ (เฟื่องฟ้า เป็นศิริ, 2550)

หนังสือคำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์ ในพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537 มาตรา 35 ว่าการกระทำแก่โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หากไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร ได้ปฏิบัติ ตามมาตรา 32 วรรค ในกรณีดังต่อไปนี้

1. วิจัยศึกษาโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น
2. ใช้เพื่อประโยชน์ของเจ้าของสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น
3. ศึกษา วิจัย หรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น
4. เสนอรายงานข่าวทางสื่อสารมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น
5. ทำสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในสำนวนที่สมควร โดยบุคคลผู้ซึ่งได้ซื้อหรือได้รับโปรแกรมนั้นมาจากบุคคลอื่นโดยถูกต้อง เพื่อเก็บไว้ใช้ประโยชน์ในการบำรุงรักษา หรือป้องกันการสูญหาย
6. ทำซ้ำ ดัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาล หรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายหรือในการรายงานผลการพิจารณาดังกล่าว
7. นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น มาใช้ในส่วนหนึ่งในการถามและตอบในการสอบ
8. ดัดแปลงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในกรณีที่เป็นแก่การใช้
9. จัดทำสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อเก็บรักษาไว้สำหรับการอ้างอิง หรือค้นคว้าเพื่อประโยชน์ของสาธารณชน (อรพรรณ พันธุ์พัฒนา, 2544)

พระวินัยปิฎก เล่มที่ 1 เรื่องพระสุทิน เป็นเรื่องเกี่ยวกับพระสุทินออกบวชเพื่อปฏิบัติธรรมตามแนวทางของพระพุทธเจ้า เมื่อออกบวชได้ระยะหนึ่ง ก็ได้เดินทางไปเยี่ยมบ้าน เมื่อมารดาเห็นว่าพระสุทินกลับมาเยี่ยมบ้าน จึงได้วิงวอนให้พระสุทินให้กำเนิดทายาท เพราะหากพระสุทินบวชไม่

สิ่งจะไม่มีทาทสืบทอด เมื่อพระพุทธเจ้ารู้เข้าจึงได้บัญญัติปฐมปาราชิก ห้ามไม่ให้ภิกษุทุกรูปกระทำการในลักษณะนี้อีก (วิ.ม. 2539: 1/79)

พระไตรปิฎก เล่มที่ 9 พระสุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย สัตถกวรรค พรหมชาลสูตร ใจความสำคัญของพระสูตร พระผู้มีพระภาคตรัสถึงสาเหตุที่ทำให้คนสรรเสริญพระองค์ว่า ได้แก่ ศีล 3 ชั้น คือ 1) จุลศีล (ศีลอย่างเล็กน้อย) 2) มัชฌิมศีล (ศีลอย่างกลาง) 3) มหาศีล (ศีลอย่างใหญ่) กล่าวคือ คนทั้งหลายกล่าวสรรเสริญว่า พระองค์ ทรงงดเว้นจากข้อห้ามในจุลศีล 26 ข้อ ในมัชฌิมศีล 10 ข้อ และมหาศีล 10 ข้อ (ที.สี. 2539: 9/3-10)

หนังสือปฐมสมันตปาสาทิกาแปล เล่ม 2 ได้พรรณนาถึงมูลเหตุทำให้เกิดมูลเหตุเกี่ยวข้องกับการลักทรัพย์ โดยเริ่มพรรณนาถึงเรื่องพระชนิยะกุมภการบุตร เป็นการปรับอาบัติแก่ภิกษุไม่มีเสนาสนะจำพรรษา ปรับอาบัติแก่ภิกษุผู้สร้างกุญแจด้วยดินล้วน รับสั่งให้ทำลายกุญแจอันเป็นอกปิยะแนะนำบริวารที่ควรใช้และไม่ควรใช้ เสนาสนะที่ผิดควรทำลายเรียกประชุมสงฆ์บัญญัติสิกขาบทและได้อรรถาธิบายเกี่ยวกับทรัพย์ว่า บ้านที่มีกระท่อมหลังเดียว เขตอุปจารบ้านและเรือน กำหนดเขตป่า สิ่งของที่เจ้าของมีกรรมสิทธิ์อยู่ กิริยาแห่งการลักทรัพย์ ทรัพย์บนบก ทรัพย์อยู่ในอากาศ ทรัพย์กลางแจ้ง ทรัพย์ในน้ำ ทรัพย์ตั้งอยู่ในเรือ ในนา ในวิหาร ในพื้นที่ เป็นต้น (ปฐมสมันตปาสาทิกาแปล, 2550)

หนังสือพุทธจริยศาสตร์ว่า ในการกระทำผิดที่เป็นช่องทางโจรกรรมทั้ง 14 ประการนี้ ไม่ว่าจะทำเองหรือใช้ให้คนอื่นทำ ศีลในข้อที่นั้นทานนี้ ถือว่าขาด

1. อนุโลมโจรกรรม หมายถึง กิริยาที่ไม่ทำให้เป็นโจรกรรม 14 ประการ แต่มีความคล้ายกันกับโจรกรรม ในการกระทำนี้อนุโลมเข้ากันโจรกรรมได้ มี 3 ประการ คือ 1) อุคหนุนโจรกรรม คือ รับซื้อของโจร 2) ปอกลอก คือ คบคนอื่นด้วยหวังปอกลอกทรัพย์เขา 3) รับสินบน คือ รับทรัพย์ของเขาที่เขาให้เพื่อจะทำให้เขาพ้นผิด

2. ฉายาโจรกรรม หมายถึง การกระทำที่ไม่ทำให้เป็นอนุโลมโจรกรรม แต่ทำให้พัสดุษของผู้อื่นสูญเสีย และเป็นสินใช้ตกอยู่แก่ตน มี 2 ประการ คือ

1) ผลาญทรัพย์ของเขา คือ ทำลายทรัพย์สินของเขาให้เสียหายด้วยความโกรธ

2) หยิบฉวย คือ หยิบฉวยเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปใช้ด้วยความมกง่าย

(วสิน อินทสระ, 2549)

ในการศึกษาทัศนคติของเยาวชนที่มีต่ออทินนาทานในสังคมไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ - ๖ โรงเรียนภูเรือวิทยา จังหวัดเลย ว่า โทษของการกระทำผิดศีลข้ออทินนาทานนี้ ตามในแห่งสมโมหวิโนทนี กล่าวไว้ว่า การถือเอาสิ่งของของบุคคลผู้ที่มีโทษน้อย , การถือเอาสิ่งของของบุคคลผู้มีปกติประพฤติดีอย่างใดมีโทษมากกว่านั้น , การถือเอาสิ่งของของ

บุคคลผู้เข้าถึงธรรมมีโทษมากกว่านั้น, การถือเอาสิ่งของของบุคคลผู้ตั้งอยู่ในศีล 5 มีโทษมากกว่านั้น, การถือเอาสิ่งของของสามเณรมีโทษมากกว่านั้น, การถือเอาสิ่งของของภิกษุปัญจนามีโทษมากกว่านั้น, การถือเอาสิ่งของของพระโศคามีโทษมากกว่านั้น, การถือเอาสิ่งของของพระสกทาคามีมีโทษมากกว่านั้น, การถือเอาสิ่งของของพระอนาคามีมีโทษมากกว่านั้น, และการถือเอาสิ่งของของพระชีนาสพมีโทษมากยิ่งขึ้น โทษจะหนักหรือเบานั้นขึ้นอยู่กับคุณธรรมของแต่ละบุคคลดังที่ได้กล่าวมานี้ (พระมหาบุญมี ยโสโร, 2552)

จะเห็นได้ว่า จากการที่ได้ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้เขียนได้พบว่า ในหนังสือราชกิจจานุเบกษา ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น เป็นกฎหมายที่ประกาศบังคับใช้ในสถานการณ์ปัจจุบันโดยเฉพาะคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำความผิดประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดหรือใช้วิธีการใด ๆ เพื่อเข้าไปเข้าถึงข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบจึงสมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งในหนังสือกฎหมายและจริยธรรมสื่อสารมวลชนของอาจารย์สมคิด บางโม ก็ได้กล่าวถึงการกระทำความผิดคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นกฎหมายที่ยังไม่ค่อยรู้จักกัน กฎหมายนี้มีความเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต เป็นการอธิบายถึงการใช้คอมพิวเตอร์ต้องเป็นผู้มีจริยธรรมในการใช้ นอกจากได้กล่าวถึงหลักการใช้คอมพิวเตอร์ให้ถูกต้องตามหลักศีลธรรมแล้วในหนังสือย่อหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ของอาจารย์ไชยยศ เหมะรัชตะก็ได้กล่าวถึงความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ แต่ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น ในหนังสืออาญากรรมคอมพิวเตอร์และกฎหมายที่เกี่ยวข้องของเฟื่องฟ้า เป็นศิริก็ได้อธิบายถึงการกระทำผิดในรูปแบบใหม่ของกฎหมายไว้ในมาตรา 7 และยังคงกล่าวถึงเกณฑ์ตัดสินการกระทำความผิด และในการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ย่อมมีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายลิขสิทธิ์ซึ่งในหนังสือคำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์ของอรพรรณ พันธ์พัฒนาในพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537 มาตรา 35 ว่าการกระทำแก่โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หากไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร นอกจากนั้นหลักศีลธรรมข้อทินนาทาน ในพระวินัยปิฎก เล่มที่ 1 พระไตรปิฎก เล่มที่ 9 พระสุตตันตปิฎก ทิฆนิกาย สิลขันธวรรค พรหมชาลสูตร และปฐมสมันตปาสาทิกาแปล เล่ม 2 ได้กล่าวถึงเรื่องศีลข้อทินนาทาน ว่าด้วยการห้ามลักทรัพย์ ซึ่งหลักธรรมในศีลข้อทินนาทานดังกล่าวทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในการที่จะไม่กระทำความผิดในกฎหมายคอมพิวเตอร์

นอกจากนั้น ในขณะที่ทำวิจัยศึกษา ผู้วิจัยก็ได้พบหลักฐานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายถึงการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์และเอกสารที่มีความสอดคล้อง ทำให้ผู้วิจัยได้

ศึกษาเปรียบเทียบ นำเอกสารมาอ้างอิง และเป็นเอกสารที่น่าเชื่อถือ แต่ผู้วิจัยไม่ได้นำมาลงในหัวข้อ ทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 เพื่อทราบถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับทาง คอมพิวเตอร์

7.2 เพื่อทราบถึงการกระทำผิดเกี่ยวกับศีลข้ออทินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท

7.3 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ว่าด้วยการกระทำความผิดใน กรณีสักกทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออทินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท

7.4 เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติตามกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออทินนาทาน และสร้าง จิตสำนึกที่ดีในการใช้คอมพิวเตอร์